

A man with a grey beard, wearing a dark suit, white shirt, and red tie, is sitting on a white chair. His right hand is resting on his lap and is covered in blood. The background is a textured, light-colored wall with a red horizontal band at the top. The name 'MATS OLSSON' is written in large, blue, distressed letters across the middle of the image.

MATS
OLSSON

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ
ΟΙ ΜΑΣΚΕΣ



ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

... το κοριτσάκι έτρεχε, έτρεχε τόσο πολύ, ώστε ένιωθε να πονούν τα πνευμόνια της... προσπαθώντας να σκαρφαλώσει σ' έναν τοίχο, ξέγδαρε το χέρι της, το έγλειψε για να της περάσει το τσούξιμο από το γδάρσιμο, δίχως να μειώσει καθόλου τον γρήγορο ρυθμό των βημάτων της στο μονοπάτι που έβγαζε στο δάσος... είχε ακούσει τις φωνές, «Βρείτε την!» και «Πρέπει να την τσακώσετε, που να πάρει ο διάλογος!», ναι, τους είχε ακούσει εκείνους τους άντρες που έβριζαν, αλλά κανέναν τους δεν την αντλήφθηκε τη στιγμή που πηδούσε τον τοίχο και τώρα το ήξερε πως, αν ήθελαν να την προφτάσουν, θα αναγκάζονταν από δω και πέρα να την κυνηγούν με το αυτοκίνητο στο μονοπάτι όπου τώρα έτρεχε η ίδια, και είναι αδύνατο να οδηγήσεις αυτοκίνητο στο δάσος, και το δάσος το πλησίαζε όλο και πιο πολύ, έτρεχε, κι αυτό σήμαινε ότι θα κέρδιζε χρόνο... τα ήξερε καλά όλα τα κατατόπια του δάσους, τα κλαδιά χτυπούσαν το σώμα και τα μάγουλά της, αλλά ίσα που το ένιωθε αυτό, δεν την ένοιαζε... έπεσε μπρούμυτα στο έδαφος και σύρθηκε σαν φίδι περίπου ένα μέτρο έως εκεί όπου βρισκόταν το πυκνότερο σημείο του δάσους, σηκώθηκε κι έμεινε ακίνητη να αφουγκραστεί μηχανή αυτοκινήτου, φωνές ή βήματα, αλλά εκτός από τη δική της ανάσα, από το χτυποκάρδι της και από τους ήχους του δάσους, τίποτε άλλο δεν άκουσε... ήξερε από δάση, γνώριζε πώς ακούγεται ένα δάσος και δεν φοβόταν ούτε το σκοτάδι ούτε και τους ασυνήθιστα δυνατούς ήχους που μπορεί να έσπαγαν τη σιωπή της νύχτας, όπως το τρίξιμο που ακουγόταν από τα ξερά κλαδάκια στο έδα-

φος, μια κουκουβάγια που έκρωξε, ένα πουλί που φτερούγισε ξαφνικά –το δάσος μάλλον τη φοβόταν πιο πολύ απ’ ό,τι το φοβόταν εκείνη– κι όταν πια ήταν σίγουρη πως κανένας δεν την ακολουθούσε, ανέλαβε δυνάμεις και άρχισε πάλι να τρέχει, αλλά δεν είχε από πού να αντλήσει μια ελπίδα ότι κάποιος θα υπήρχε κάπου πιο πέρα και θα φαινόταν πρόθυμος να την προστατέψει, να τη σώσει... μιας και είχε καταλάβει πολύ καλά πως εκείνοι οι άνθρωποι που την κυνηγούσαν ήταν επικίνδυνοι...

I

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Κυριακή βράδυ

Τα όνειρα παραπλανούν.

Αν ονειρεύεται κανείς κάτι ωραίο, όπως ότι βρίσκεται ένα βήμα προτού κερδίσει χρυσάφι ή πως έχει κατορθώσει να χώσει το χέρι του κάτω από ένα φόρεμα, τότε ξέρει πως το όνειρο πρόκειται να λήξει προτού εισπραχθεί ο χρυσός ή φτάσει το χέρι του να αγγίξει το σημείο προορισμού –παρόλο που και τα δύο αυτά πράγματα μπορεί και να σημαίνουν το ίδιο– αλλά σε περίπτωση που βλέπει κανείς στον ύπνο του γνώριμους νεκρούς να έχουν στήσει γύρω του χορό και να τον κοιτάζουν μειδιώντας σατανικά ή, ακόμη, αν βλέπει στο όνειρό του ότι παρακολουθείται και αμέσως μετά καταδιώκεται αμείλικτα, για να καταλήξει σύντομα με κολλημένη την πλάτη στο βάθος μιας σπηλιάς, χωρίς την παραμικρή δυνατότητα να κάνει εμπρός ή πίσω, νιώθοντας συγχρόνως αφόρητη πίεση στο στήθος του, και πως, όπου να 'ναι, σώνεται ο αέρας, τότε ξέρει πως δεν έχει πια καμία απολύτως σημασία αν θα προσπαθήσει να ουρλιάξει ή αν θα επιχειρήσει να ξεφύγει, μιας και δεν πρόκειται να βγει από την κατάσταση του ύπνου.

Δεν ξέρω πώς να χαρακτηρίσω το όνειρο που είδα εκείνη ακριβώς τη νύχτα.

Ήταν βίαιο, αλλά όχι γεμάτο αγωνία.

Δεν κατάλαβα πώς έγινε και ονειρεύτηκα κάτι τόσο βίαιο τη συγκεκριμένη φορά.

Η μέρα στην *Ταβέρνα του Σούλβικεν* είχε κυλήσει ήσυχα: το μαγαζί δεν είχε καμία άλλη κράτηση, παρά μόνο για ένα γεύμα σαράντα ατόμων που θα γιόρταζαν τα γενέθλια κάποιου που πενηντάριζε, και δεν επρόκειτο, να πεις, για μια από τις εκδηλώσεις εκείνες που ολοκληρώνονται με πυροβολισμούς, χαμουρέματα ή έστω με μπουνιές –οι πελάτες έφαγαν, έβγαλαν λόγους, απηύθυναν τα συγχαρητήριά τους ζητωκραυγάζοντας ομαδικά στο τιμώμενο πρόσωπο και μπήκαν στα αυτοκίνητά τους προκειμένου να επιστρέψουν στο σπίτι τους. Ο εορτάζων αποχώρησε με μια παλιά Cadillac χρώματος κρεμ, την οποία οδηγούσε ένας τύπος που φορούσε φράκο και ημίψηλο καπέλο. Ο εν λόγω τύπος έδειχνε πολύ μεγάλος σε ηλικία για την εκτέλεση μιας αποστολής όπως η οδήγηση οχήματος και, εκτός αυτού, σαν να τον είχε πάρει το μάτι μου να κατεβάζει παραπάνω από ένα ποτηράκια όση ώρα περίμενε στην κουζίνα.

Οι μετεωρολόγοι είχαν προειδοποιήσει πως το Σαββατοκύριακο θα έπεφτε χιόνι, γι' αυτό και η ολισθηρότητα των δρόμων θα ήταν αυξημένη στα βορειότερα μέρη της Σουηδίας, αλλά προέβλεπαν ότι ο ήλιος θα έλαμπε σε μας που μένουμε εδώ στα νότια της χώρας. Έτσι, όταν είχα τελειώσει πλέον με την καθαριότητα και είχα στρώσει τα τραπέζια του μαγαζιού για την επόμενη μέρα και ανέβηκα στο σπίτι, τα σύννεφα είχαν χαθεί, και ο ουρανός ήταν διαυγής, ελπιδοφόρος και έναστρος.

Πριν από λίγες μέρες είχε βρεθεί εδώ σε περιοδεία ένας καλλιτέχνης της ροκ που γνωρίζω, ο Κρίστερ Γιούνσον, συνοδευόμενος από ένα γελοίο ιρλανδικό τρίο που έπαιζε μπλουζ και που ονομαζόταν Blueshog. Επρόκειτο για άτομα που είχαν αφιερώσει τη ζωή τους και την καριέρα τους στο να παίζουν αποκλειστικά τη μουσική του Τζον Μάγιαλ, και δυσκολεύοσσαν να καταλάβεις σε τι θα μπορούσε να ωφελήσει όλο αυτό. Ήταν και οι τρεις τους σαν εκείνα τα κοντοστούπικα αγαλματίδια των γενειοφόρων Αγιοβασίληδων που τοποθετούν στους κήπους ορισμένων σπιτιών. Η περιοδεία που έκαναν συμπερι-

λάμβανε συναυλίες σε χώρους που δεν είχε τύχει να ξανακούσω, μεταξύ αυτών και σε μια πιτσαρία στην πόλη Κλίπαν.

Ο Κρίστερ Γιούνσον με είχε βοηθήσει πριν από έναν χρόνο στην προσπάθειά μου να αναζητήσω ένα άτομο που τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είχαν βαφτίσει «Δολοφόνο με τη Βέργα», και μάλιστα με συνόδραμε σε μια φάση της υπόθεσης αυτής όπου όλα ήταν αμφίρροπα, αλλά κι εγώ τότε, ως ανταπόδοση, είχα φροντίσει ώστε να σταθμεύσει το βανάκι της περιοδείας στο λιμάνι του Σούλβικεν για να διανυκτερεύσουν. Ο ίδιος και οι τρεις Ιρλανδοί κοιμούνταν στο βαν' σύμφωνα, δε, με τον Γιούνσον, οι Ιρλανδοί προτιμούν να κοιμούνται σε βαν παρά να ξαπλώνουν σε κρεβάτι, αλλά δεν ξέρω αν θα πρέπει να πιστέψω κάτι τέτοιο –μερικές φορές έχω την αίσθηση πως επιχειρεί να αστειευτεί μαζί μου, παρότι δεν διαθέτει ίχνος χιούμορ. Μου έδωσαν το cd *Hog the blues* των Blueshog, και μόνο αφού είχαν φύγει, ανακάλυψα πως ο Κρίστερ Γιούνσον είχε αφήσει μέσα στο ψυγείο μου μια πλαστική σακουλίτσα με πέντε τσιγαριλίκια.

Από την ταβέρνα είχε φύγει και το προσωπικό, κι έτσι πήγα να καθίσω στη βεράντα με ένα ποτήρι Καλβαντός και με ένα από τα τσιγαριλίκια του Γιούνσον. Το άναψα, κράτησα μέσα τον καπνό όσο άντεχα και τον έβγαλα αργά αργά, έγειρα πίσω στο κάθισμα και άφησα τις σκέψεις μου να πετάξουν.

Για τον λόγο και μόνο πως ήταν Κυριακή, ξαφνιάστηκα όταν έφτασαν στα αυτιά μου ήχοι σαν από κάποιο πάρτι, που θα γινόταν, βέβαια, κάπου μακριά. Γελούσαν, τραγουδούσαν ή φώναζαν. Κάτι τέτοιοι απόμακροι ήχοι μπορεί να φτάνουν έως το μέρος σου συγκεχυμένοι και παραμορφωμένοι και να νομίζεις ότι οι κραυγές προέρχονται άλλοτε από χαρά και άλλοτε από τρόμο. Μόλις κατέβαλα προσπάθεια, μπόρεσα να ακούσω ή να μαντέψω πως επρόκειτο για μουσική από ορχήστρα χορού, αλλά δεν γνώριζα αν υπήρχε κάποια υπαίθρια πίστα χορού στη γύρω περιοχή και ούτε είχα φανταστεί ποτέ μου πως

συνηθιζόταν να γίνονται χοροί με λάιβ μουσική τις Κυριακές του καλοκαιριού στο βορειοδυτικό Σκόνε.¹ Από την άλλη, είναι πολλά αυτά που μπορεί να αγνοεί κανείς, όπως, λόγου χάρη, ήταν πρωτάκουστο για μένα ότι οι Ιρλανδοί προτιμούν να κοιμούνται σε βαν, αν, φυσικά, αυτό δεν αποτελούσε απλώς έναν ακόμη αστεϊσμό του Κρίστερ Γιούνσον.

Δυσκολεύομαι να κατανοήσω την αποστροφή που αισθάνεται ο μέσος Σουηδός για το κάπνισμα μαριχουάνας. Οι πελάτες που είχαμε στην ταβέρνα προετοιμαζόνταν επί μέρες και εβδομάδες, προσβλέποντας στην αχαλίνωτη μέθη που επικρατεί, ως συνήθως, στον εορτασμό των γενεθλίων ενός ατόμου που κλείνει τα πενήντα. Κι όμως, κανένας αρχισυντάκτης ή άλλος δημόσιος σχολιαστής δεν συμβαίνει να εξαγριώνεται από τις βλαβερές συνέπειες του αλκοόλ στον άνθρωπο και στον περίγυρό του –απεναντίας, εκείνο στο οποίο συχνά επανέρχονται είναι πως η πρώτη κιόλας ρουφηξιά από τσιγαριλίκι οδηγεί κατευθείαν στην ηρωίνη και στο κακό και, από κει, στον αιφνίδιο θάνατο, που θα έχει επιφέρει μια σύριγγα μπηγμένη στη φλέβα του χεριού μέσα σε κάποια τουαλέτα του Χέλσινγιор, βόρεια της Κοπεγχάγης. Κατά πάσα πιθανότητα, το γεγονός ότι το ένα ναρκωτικό είναι νόμιμο και εγκεκριμένο από την κυβέρνηση, ενώ το άλλο όχι διευκολύνει αυτό το σκεπτικό.

¹ Σ.τ.Μ.: Skåne (στα σουηδικά) ονομάζεται το νοτιότερο γεωγραφικό διαμέρισμα της Σουηδίας (όπου ο πληθυσμός υπερβαίνει κατά πολύ το ένα εκατομμύριο). Στην περιοχή υπάρχουν δάση –που το είδος των δέντρων τους ποικίλλει κατά τόπους–, λίμνες αλλά και πεδιάδες (πρόκειται για την πλέον σημαντική γεωργική περιοχή της Σουηδίας). Η ιστορία σ' αυτό το κομμάτι της χώρας (το οποίο από το 800 μ.Χ. έως το 1658 ανήκε στη Δανία) είναι φυσικό επόμενο να έχει αφήσει αισθητά ίχνη σε κτίσματα, συνήθειες, ονομασίες αλλά και στην προφορά της σουηδικής γλώσσας. Τη διάλεκτο του Σκόνε χαρακτηρίζουν, μεταξύ πολλών άλλων, το λαρυγγικό *r* (το οποίο προφέρεται περίπου σαν *γ*) και η χρήση πολλών διφθόγγων, σε αντίθεση με την ποικίλλουσα, αλλά πιο «λαγαρή» προφορά των διαλέκτων στις υπόλοιπες περιοχές της Σουηδίας.

Όταν έπεσα στο κρεβάτι, με πήρε ο ύπνος σχετικά γρήγορα κι ένιωσα πως είχα αρχίσει να ονειρεύομαι αμέσως και πως, επίσης, σκεφτόμουν ήδη μέσα στον ύπνο μου ότι επρόκειτο για ένα ασυνήθιστα βίαιο όνειρο –και μένα τα όνειρά μου δεν ήταν συνήθως αυτού του είδους, ιδιαίτερα όταν έχει προηγηθεί κάπνισμα μαριχουάνας και κατανάλωση Καλβαντός.

Βίαιο, εδώ που τα λέμε, δεν είναι η σωστή λέξη –μάλλον ακραίο ήταν το όνειρο και ακατανόητο, παρόλο που δεν γνωρίζω κατά πόσο είναι λογικό να αναμένει κανείς να δει κατανοητό όνειρο. Ταξίδευα, λέει, αλλά δίχως να αντιλαμβάνομαι με ποιον τρόπο. Ούτε με ποιον ήμουν ήξερα ούτε πού πήγαινα, αλλά εκείνο που με μετέφερε έγινε στο τέλος ένα σκάφος κι εγώ στεκόμουν επάνω στο κατάστρωμα ήταν ένα μακρόστενο σκάφος με κινητήρα, το οποίο μεταβλήθηκε στη συνέχεια σε μια τριγωνική σχεδία που είχε, όλως παραδόξως, την πιο μυτερή άκρη της στο πίσω μέρος, κι αυτή η σχεδία αρμένιζε ορμητικά προς την ανοιχτή ανταριασμένη θάλασσα, κι εγώ θεώρησα πως κάτι τέτοιο ήταν πολύ ασυνήθιστο, για να μην πω αδύνατο.

Παρ' όλα αυτά, η πορεία συνεχιζόταν όλο και ταχύτερα, κι εγώ κατέβασα ή ανέβασα ένα πανί, ήταν κάπως ασαφές αυτό, δεν καταλάβαινα καθόλου τι ακριβώς έκανα, κι ένας από τους καλύτερους φίλους μου, που δεν τον αναγνώρισα, αλλά για τον οποίο ήμουν σίγουρος εκατό τοις εκατό πως ήταν ένας από τους καλύτερους φίλους μου, στεκόταν σ' έναν βράχο και φώναζε:

«Που να πάρει ο διάολος, Σβένσον, πρέπει να ρεγουλάρεις τον κινητήρα! Δεν τον ακούς πώς κάνει;»

Τον κινητήρα; Ούτε που ήξερα πως η σχεδία διέθετε μηχανή. Μόλις τώρα δεν είχα κατεβάσει ή ανεβάσει ένα πανί; Με το που έστρεψα το κεφάλι μου, πανί και κατάρτι ήταν εξαφανισμένα, ενώ κάτι που θύμιζε μηχανή βρισκόταν στο κατάστρωμα, κατάστρωμα, τρόπος του λέγειν δηλαδή, αφού δεν επρόκειτο παρά για κάτι σανίδες πρόχειρα καρφωμένες μεταξύ

τους. Η μηχανή τρανταζόταν, βροντοχτυπούσε και σφύριζε, μπορεί και να κροτάλιζε.

«Ρύθμισε τη μηχανή!» φώναζε ο φίλος μου, και ανάθεμα κι αν είχα καταλάβει από πού είχε εμφανιστεί εκείνη τη στιγμή ή κατά πού τράβηξε αμέσως μετά.

Φορούσα ένα σορτς που δεν το είχα δει ποτέ μου. Ο κινητήρας ήταν βαρύς, εντυπωσιάστηκα που τα κατάφερα να τον σηκώσω στα χέρια μου. Έμεινα για λίγο να κρατάω στην αγκαλιά μου αυτή την τσιριχτή πυρακτωμένη μηχανή που σχεδόν κροτάλιζε και ύστερα την πέταξα στη θάλασσα. Η μηχανή άρχισε να πετάει γύρω της σπινθήρες, αλλά θάλασσα δεν υπήρχε πια, και η μηχανή διαλύθηκε στο έδαφος, που βρισκόταν πολύ πιο κάτω από μας, και αμέσως αισθάνθηκα σαν κάτι να με ρούφαγε προς τα πάνω και, μέσα από μια μάζα που θύμιζε χυλό, τινάχτηκα από τον ύπνο με τους σφυγμούς να σφυροκοπούν ακάθεκτοι. Η μάζα που θύμιζε χυλό είχε το άρωμα βανίλιας.

Το μυαλό μου είχε γίνει κουρκούτι και αδυνατούσα να καταλάβω γιατί η μηχανή χτυπούσε έτσι διαολεμένα.

Η μηχανή... Μα την είχα ρίξει στη θάλασσα.

Είχα ξυπνήσει.

Τα χτυπήματα συνεχίζονταν.

Η πόρτα.

Την πόρτα χτυπούσαν, την πόρτα βροντοχτυπούσαν.

Σηκώθηκα, κι έχοντας μόνο το ένα μάτι ανοιχτό, κατευθύνθηκα με ζιγκ ζαγκ προς το παράθυρο του υπνοδωματίου μου και μισάνοιξα τα στόρια.²

Ένα κοριτσάκι βρισκόταν στην εξώπορτά μου και χτυπούσε.

Θυμήθηκα πως το είχα δει και πάλι.

² Σ.τ.Μ.: Τα σουηδικά σπίτια, είτε πρόκειται για διαμερίσματα είτε για μονοκατοικίες, κατά κανόνα δεν διαθέτουν παντζούρια. Ο κανόνας, βέβαια, αυτός έχει και τις εξαιρέσεις του.

Το περσινό καλοκαίρι εμφανιζόταν πότε πότε στο πίσω μέρος του σπιτιού –είχε έρθει μέσα από το δάσος–, στεκόταν και με κοιτούσε ή παρατηρούσε τις δουλειές που κάναμε εγώ και ο ταβερνιάρης Σίμον Πέντερ. Η μικρή ήταν εννιά με δέκα χρόνων, ποτέ της δεν έλεγε κάτι, κι όταν εμείς της μιλούσαμε, εκείνη μας γύριζε την πλάτη, χωνόταν στο δάσος και εξαφανιζόταν. Μόνο σε κάποια περίπτωση που είχα βρεθεί με τον συνάδελφο Άρνε Γιούνσον ή κατά την επίσκεψη μιας γυναίκας, που είχα επιθυμήσει πολύ να δω, της Μπούντιλ Νίλσον, είχε τολμήσει η μικρή να πλησιάσει και να σταθεί παραπάνω από ένα λεπτό. Είχε πει, μάλιστα, κι ένα φλιτζάνι καφέ όταν ήταν ο Άρνε εδώ.

Από το περασμένο καλοκαίρι, όμως, δεν είχα δει ξανά αυτό το κοριτσάκι.

Ανοίγοντας και το άλλο μάτι για να κοιτάξω, μισοκλείνοντας τα βλέφαρα, –μάλλον καιρός για γυαλιά– μπόρεσα να διακρίνω δάκρυα στα μάγουλα της μικρής. Χτυπούσε αδιάκοπα με σφιγμένο το δεξί της χέρι και είχε βαλθεί να δίνει κουτουλιές στην πόρτα.

Τύλιξα το σεντόνι στη μέση μου, βγήκα από το υπνοδωμάτιο, ξεκλείδωσα και άνοιξα την εξώπορτα.

Το κοριτσάκι ούτε που με είδε, αλλά όρμησε μέσα στο σπίτι, έκανε τρέχοντας δύο κύκλους γύρω από το τραπέζι της κουζίνας, πέρασε από δίπλα μου και μπήκε στο υπνοδωμάτιο, όπου έπεσε μπρούμυτα στο πάτωμα, γλίστρησε κάτω από το κρεβάτι μου σαν παίκτης του μπέιζμπολ όταν ετοιμάζεται να κάνει βουτιά κι έμεινε ξαπλωμένο εκεί.

Έκλεισα την πόρτα.

Αλλά ακούγονταν ακόμα χτύποι. Ήταν η μικρή, που έτρεμε τόσο πολύ, ώστε οι αγκώνες και τα γόνατά της χτυπούσαν στο πάτωμα.

Ήταν τρομοκρατημένη.

Στεκόμουν στην κουζίνα, κι εκεί που σκεφτόμουν να βάλω ένα ρούχο πάνω μου, άκουσα φωνές απ' έξω.

Δύο φωνές, δύο άντρες.

Επειδή τα στόρια στο παράθυρο της κουζίνας δεν ήταν κατεβασμένα, υποχρεώθηκα να ξαπλώσω και να μείνω εκεί, τεντωμένος κολλητά στον τοίχο, κάτω από το σχεδόν μισάνοιχτο παράθυρο, ώστε να μην μπορέσει να με δει κάποιος από κείνους τους δύο σε περίπτωση που κοιτούσε μέσα.

Ήμουν ικανός να έχω όλα τα παράθυρα μισάνοιχτα· κοιμόμουν πάντα με τουλάχιστον ένα παράθυρο ανοιχτό. Άκουγα τις φωνές, αλλά όχι τι έλεγαν.

Οι άντρες πλησίαζαν.

Δεν ψιθύριζαν, αλλά μιλούσαν χαμηλόφωνα.

«Κάπου εδώ γύρω πρέπει να βρίσκεται η μικρή...» είπε ο ένας.

«Παντού και πουθενά μπορεί να είναι», πρόσθεσε ο άλλος.

Ακούγονταν σαν να βρίσκονταν ένα δυο μέτρα από το σημείο όπου ήμουν εγώ.

Η κυλινδρική δέσμη φωτός από έναν φακό τσέπης χτύπησε στον τοίχο απέναντί μου και περιστράφηκε ανιχνευτικά μέσα στην κουζίνα.

«Τι στο διάολο κάνεις;» ρώτησε η μια φωνή, και η λάμψη από τη δέσμη εξαφανίστηκε μεμιάς. «Τόσο δύσκολο σου είναι, ρε γαμώτο, να καταλάβεις ότι δεν ρίχνουν έτσι απλά φως μέσα στα σπίτια του κόσμου;»

«Ε, καλά, μαλακίες... Αφού ξέρεις ότι ο άλλος θα γίνει έξω φρενών αν δεν τη βρούμε.»

«Ναι, αλλά είναι τελείως ηλίθιο να κοιτάζεις με τον φακό μέσα στα σπίτια των ανθρώπων νυχτιάτικα.»

«Το έκανα επειδή νόμισα πως άκουσα κάτι εκεί μέσα.»

«Ρίχνε το φως προς τα κάτω, όχι μέσα στα σπίτια. Δεν είναι ώρα να τραβάμε πάνω μας την προσοχή.»

Από το σημείο όπου βρισκόμουν έριχνα λοξές ματιές στο υπνοδωμάτιο.

Το κοριτσάκι, χωμένο ακόμα κάτω από το κρεβάτι, είχε βουλώσει τα αυτιά του με τους δείκτες του.

«Μην αποκλείεις την περίπτωση να πήγε να κρυφτεί σε κάποιον σκάφος, κάτω στο λιμάνι.»

«Πιστεύεις δηλαδή ότι μπορεί να ξέρει κάποιον εκεί πέρα; Διαφορετικά δεν μπορεί να πάει και να μπει σε κάποιον σκάφος με το έτσι θέλω.»

«Πού στο διάολο θέλεις να ξέρω; Μπορεί να ανέβηκε σε ένα σκάφος και να χώθηκε κάτω από κάποιον μουσαμά. Εκείνο που ξέρω σίγουρα είναι πως ο άλλος θα σεληνιαστεί.»

Κανένας από τους δύο άντρες δεν μιλούσε τη διάλεκτο του Σκόνε. Η προφορά τους ακουγόταν πιο πολύ στοκχολμέζικη, αλλά δεν ήμουν και τόσο σίγουρος γι' αυτό. Εκτός αυτού, ο ένας από αυτούς έμοιαζε να μην έχει ως μητρική του γλώσσα τη σουηδική.

«Μπορεί και να έχει απομακρυνθεί για τα καλά η μικρή εδώ και ώρα.»

Μίλησε εκείνος που τα σουηδικά του ήταν κάπως σπαστά.

«Ε, όχι δα εδώ και ώρα... Η μικρή δεν είναι δρομέας μεγάλων αποστάσεων.»

«Σπρίντερ εννοείς.»

«Κάπως έτσι.»

«Πάμε να κάνουμε μια γύρα στο λιμάνι.»

Η συζήτησή τους ακουγόταν όλο και πιο συγκεχυμένη. Σηκώθηκα προσεκτικά και κοίταξα από το παράθυρο.

Δύο άντρες που κατέβαιναν το μονοπάτι με κατεύθυνση το λιμάνι.

Καθώς προχωρούσαν, δύο δέσμες από μικρούς φακούς φώτιζαν το έδαφος μπροστά στα πόδια τους.

Αυτός που προπορευόταν φορούσε μπλουτζίν κι ένα λεπτό μαύρο δερμάτινο σακάκι, ενώ ο άλλος ήταν ντυμένος με κάτι που έμοιαζε με γυαλιστερή φόρμα γυμναστικής. Ο άντρας

με το μπλουτζίν ήταν ψηλός με φαρδιούς ώμους και τόσο μεγαλύτερος, που θα μπορούσε να διαθέτει δικό του ταχυδρομικό κώδικα. Ο άλλος φαινόταν ένα κεφάλι πιο κοντός και ήταν υπέρβαρος.

Κάθισα αργά αργά στο πάτωμα με την πλάτη στον τοίχο.

Μα τι στο διάολο ήταν όλα αυτά;

Η μικρή είχε πάψει να τρέμει, αλλά τους δείκτες της τους είχε ακόμα χωμένους στα αυτιά της.

Γιατί δεν άνοιξα την πόρτα να τους πω «Ορίστε, εδώ είναι αυτή που γυρεύετε»;

Επειδή ήμουν τυλιγμένος με το σεντόνι;

Επειδή ήμουν αγουροξυπνημένος και δεν καταλάβαινα τι έκανα;

Επειδή με έπεισε περισσότερο ο ολοφάνερος φόβος, ο τρόμος του κοριτσιού απ' ό,τι θα με έπειθε εκείνο που θα μου έλεγαν δύο ενήλικοι άντρες που το έψαχναν νυχτιάτικα;

Επειδή φοβήθηκα;

Όταν σηκώθηκα πάλι να κοιτάξω έξω, οι δύο άντρες στέκονταν σε μια κάποια απόσταση μακριά από την ταβέρνα, αρκετά κοντά σε μια από τις ξύλινες αποβάθρες του λιμανιού. Φαινόταν να το συζητούν μεταξύ τους, συνοδεύοντας τη συνομιλία τους με χειρονομίες. Ο ένας από αυτούς, εκείνος με τη φόρμα γυμναστικής, έδειξε προς τη μεριά του μεγάλου δρόμου και ο άλλος ύψωσε τους ώμους του.

Η φόρμα γυμναστικής έδειξε μετά να κατευθύνεται προς τον φάρο της προβλήτας, του οποίου το φως καθρεφτιζόταν στο νερό. Δεν τους ήταν απαραίτητοι οι φακοί. Ήταν φωτεινά εκεί, κι όλα γύρω διακρίνονταν καθαρά.

Ο άντρας με το μπλουτζίν και το σακάκι έδειξε με τον αντίχειρά του πάνω από τον ώμο του κατά τη μεριά του σπιτιού μου, ενώ ο τύπος με τη φόρμα γυμναστικής έπιασε να βαδίζει κατά την προβλήτα.

Ο άντρας με το μπλουτζίν τον ακολούθησε με τη ματιά του και μετά στράφηκε και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά που οδηγούσαν στο σπίτι μου. Ήταν αδύνατο να προλάβω από την κουζίνα να χωθώ απαρατήρητος μέσα στο υπνοδωμάτιο κι έτσι έπεσα ξανά στο πάτωμα, με τεντωμένο το κορμί και κολλητά στον τοίχο.

Αυτή τη φορά ο άντρας βάλθηκε να μπει κρυφά στο σπίτι. Εγώ, όμως, είχα ακούσει τον ήχο των παπουτσιών του όταν είχε ανέβει τη σκάλα και περπατούσε στο χαλίκι του μονοπατιού, αλλά κι όταν, έπειτα από ελάχιστο χρόνο, επιχείρησε να βαδίζει πάνω στο χορτάρι, για να μην ακουστεί ότι πλησίαζε.

Βρέθηκε με δρασκελιές στη βεράντα.

Στάθηκε ακίνητος.

Έκανε στο πλάι, τον ένιωθα να πλησιάζει στο σχεδόν μισάνοιχτο παράθυρο που ήταν από πάνω μου.

Άκουσα την ανάσα του, πίεσα το σώμα μου κι άλλο στον τοίχο και κράτησα την αναπνοή μου. Μου ήρθε μυρωδιά από κολόνια ξυρίσματος, φτηνιάρικη και έντονη.

Αν κοιτούσε μέσα, θα έβλεπε την κουζίνα, αλλά ούτε εμένα θα μπορούσε να δει ούτε και μέσα στο υπνοδωμάτιο. Σε περίπτωση, όμως, που με ανακάλυπτε, τι σκέψεις θα έκανε άραγε αντικρίζοντας έναν πενηντάχρονο που είχε τυλίξει στη μέση του ένα σεντόνι και βρισκόταν ξαπλωμένος στο πάτωμα ενός λιτού εξοχικού σπιτιού;

Τα βήματα κατευθύνθηκαν προς την πόρτα.

Στάθηκε ακίνητος.

Το χερούλι της εξώπορτας πιέστηκε αργά προς τα κάτω.

Ο άντρας έσπρωξε ελαφρά την πόρτα.

Για μια στιγμή αισθάνθηκα να αμφιβάλλω για το αν είχα κλειδώσει ή όχι, αλλά η πόρτα δεν φαινόταν να ανοίγει, οπότε όντως την είχα κλειδώσει.

Το χερούλι επανήλθε στην αρχική του θέση.

Ο άντρας επέστρεψε, πέρασε μπροστά από το παράθυρο και κατευθύνθηκε προς το υπόστεγο. Υπέθεσα πως μάλλον σκεφτόταν να πάει γύρω από το σπίτι, αλλά αυτό δεν γίνεται. Το πυκνό δάσος σχεδόν αγγίζει το οίκημα, κάτι που είχε ανακαλύψει κι ένας άλλος τύπος πέρυσι το καλοκαίρι, όταν επιχειρήσε να πάει από κείνη τη μεριά προκειμένου να βάλει φωτιά στο ίδιο αυτό σπίτι.

Αυτός ο τύπος τώρα κινούνταν πιο πέρα, χωρίς να ακούγεται.

Μπόρεσα, όμως, να τον ακούσω όταν επέστρεφε άπραγος και στεκόταν έξω από το παράθυρο ενώ έξυνε κάποιο μέρος του κορμιού του.

Η νυχτιά ήταν τόσο γαλήνια, ώστε αναπήδησα ξαφνιασμένος όταν ένα πουλί έκρωξε, έσκουξε ή έκανε, τέλος πάντων, ό,τι κάνει ένα πουλί μια καλοκαιρινή νύχτα στη Σουηδία –ο άντρας εκείνος δεν φάνηκε να αντιλήφθηκε το τίναγμα μου.

Κατέβηκε από τη βεράντα, και τα παπούτσια του έτριξαν πάνω στο χαλίκι. Σηκώθηκα και κοίταξα έξω. Είχε παραιτηθεί από την προσπάθειά του να μπει κρυφά στο σπίτι και κατευθυνόταν με γρήγορο βήμα προς το λιμάνι, ώσπου χάθηκε από το οπτικό μου πεδίο. Δεν ξέρω αν και πού μπορεί να είχε βρει τον άλλο άντρα, αλλά έπειτα από μερικά λεπτά άκουσα να παίρνει μπρος ένα αυτοκίνητο και να απομακρύνεται αμέσως μετά. Δεν μπορούσα να καταλάβω πού ήταν σταθμευμένο, μιας και δεν το είχα δει προηγουμένως, αλλά ούτε κι όταν εξαφανίζοταν το είδα. Παρ' όλα αυτά, επειδή η νύχτα ήταν τόσο ήσυχη, τόσο ήρεμη, μπόρεσα να αφουγκραστώ τον θόρυβο του κινητήρα έως τον μεγάλο επαρχιακό δρόμο, ώσπου έστριψε δυτικά προς Κούλαμπεργ.

Στράφηκα και σύρθηκα έως το υπνοδωμάτιο, απαλλάχθηκα από το σεντόνι που είχα τυλίξει γύρω στη μέση μου και άρπαξα το τζιν, που το είχα αφήσει πεταμένο στο πάτωμα. Κάθι-

σα σε μια καρέκλα και το φόρεσα, πήγα στην τουαλέτα, κατάβρεξα το πρόσωπό μου με κρύο νερό, πήρα μια καθαρή πετσέτα και επέστρεψα στο υπνοδωμάτιο. Ξάπλωσα μπρούμυτα στο πάτωμα, κοντά στο κρεβάτι.

Η μικρή μετακινήθηκε μερικά εκατοστά πιο μέσα.

«Εγώ είμαι, μη φοβάσαι...» είπα ήπια. «Έλα, πάρε την πετσέτα να σκουπίσεις τα μάγουλά σου.»

Έσπρωξα την πετσέτα προς το μέρος της.

Δεν την άγγιξε.

Με κοιτούσε.

Μεγάλα μάτια, σκούρα.

«Ποιοι ήταν εκείνοι οι δύο;» ρώτησα.

Δεν απάντησε.

«Δεν είναι πια εδώ», πρόσθεσα. «Τους άκουσα να φεύγουν με το αυτοκίνητο.»

Η μικρή ήταν ντυμένη με μια μπλε φούστα και ένα λευκό μπλουζάκι. Από πάνω φορούσε ένα πολύ λεπτό ανοιχτόχρωμο σακάκι. Στα πόδια της είχε κάτι καφετιές γαλότσες και ήταν ακάλτσωτη.

Δεν ήξερα τι να πω ούτε και τι να κάνω.

«Τώρα μπορείς να βγεις από κει αν θέλεις», άρθρωσα τελικά. «Εδώ, στο υπνοδωμάτιο, δεν μπορεί να μας δει κανένας. Δεν θέλω να κλείσω τα στόρια στο παράθυρο της κουζίνας, επειδή αν ξανάρθουν, θα δουν πως είναι κατεβασμένα, ενώ προηγουμένως δεν ήταν. Σ' αυτό εδώ το δωμάτιο, όμως, μπορούμε να μείνουμε άνετα και οι δυο μας. Το πρωί θα κλείσω και τα στόρια της κουζίνας, και τότε δεν θα μπορεί να μας δει κανένας.»

Η μικρή δεν έβγαλε λέξη.

Παρ' όλα αυτά, τράβηξε προς το μέρος της την πετσέτα και σκούπισε το πρόσωπό της.

Δίπλωσε την πετσέτα, την έβαλε μπροστά της και ακούμπησε πάνω το κεφάλι της.

«Αν σ' αρέσει, μείνε κάτω από το κρεβάτι, αλλά δεν θα εί-
ναι και τόσο αναπαυτικά. Αν εγώ ξαπλώσω στο κρεβάτι, τότε
μπορεί εσύ να πιεστείς και να γίνεις πλακουτσωτή», της είπα.
«Μπορεί να γίνεις εντελώς πλακουτσωτή.»

Δεν είπε τίποτε, αλλά σαν να αντιλήφθηκα πως έκανε να
χαμογελάσει. Μπορεί, όμως, και να ήταν απλώς η ιδέα μου.

Ήμαστε εκεί, ξαπλωμένοι και οι δύο, και κοιταζόμασταν.

Πολλά είναι αυτά που μπορεί να δημιουργήσει η φαντασία
μου, αλλά στην περίπτωση αυτή μάλλον είχα κατορθώσει να
καταλάβω πως η μικρή αναρωτιόταν αν θα έπρεπε να μου δεί-
ξει εμπιστοσύνη, ζύγιζε τις πιθανότητες να τολμήσει να μου
δείξει εμπιστοσύνη ή να το σκάσει τη στιγμή που θα σηκωνό-
μουν να πάω κάπου αλλού μέσα στο σπίτι.

Στο τέλος γύρισε το κεφάλι της από την άλλη μεριά, και
δεν ξέρω αν έκλεισε και τα μάτια της.

Ποτέ μου δεν φοβήθηκα το σκοτάδι, αλλά τώρα ήμουν σε
υπερένταση και αφουγκραζόμουν μήπως ακούσω ήχους ανύ-
παρκτους, κάποιον θόρυβο από βήματα στη βεράντα, το τσά-
κισμα ενός κλαδιού, την ανάσα ενός άντρα, ένα χερούλι εξώ-
πορτας που κάποιος πιέζει προς τα κάτω.

Κάποιες βραδιές δεν είναι απαραίτητο να έχεις καπνίσει
χόρτο για να βιώσεις έναν κόσμο της φαντασίας σου.

II

**Μετά το ντεμπούτο του στα *Θανάσιμα παιχνίδια*,
ο δημοσιογράφος Χάρι Σβένσον
σε μια νέα, συναρπαστική περιπέτεια!**

Νύχτα καλοκαιρινή, προχωρημένη, και ο Χάρι Σβένσον πετάγεται από το κρεβάτι του από τα απανωτά δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του εξοχικού του, στο Σούλβικεν. Ανοίγει την πόρτα κι ένα κοριτσάκι ορμάει μέσα τρέχοντας και χώνεται κάτω από το κρεβάτι του. Ελάχιστα λεπτά μετά, ο Χάρι αντιλαμβάνεται πως απ' έξω βρίσκονται δύο άνδρες που αναμφίβολα αναζητούν τη μικρή.

Την επομένη ο Χάρι προσπαθεί να βγάλει άκρη, αλλά η δεκάχρονη Έμμα είναι τόσο τρομοκρατημένη που δεν ανοίγει καν το στόμα της. Και ο Χάρι πρέπει να βρει απαντήσεις σ' ένα σωρό ερωτήματα: Ποιοι ήταν οι δύο τύποι που έψαχναν την Έμμα μες στη νύχτα; Πώς σχετίζεται μια συμμορία μηχανόβιων με μια ονομαστή οικογένεια της Σουηδίας που μένει το καλοκαίρι στην ίδια περιοχή; Και τι έχουν απογίνει οι γονείς της Έμμα; Σιγά σιγά, θα αρχίσει να ξεδιπλώνει το νήμα ενός μυστικού πολύ πιο σκοτεινού απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί κανείς...



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-756-2



9 789604 617562